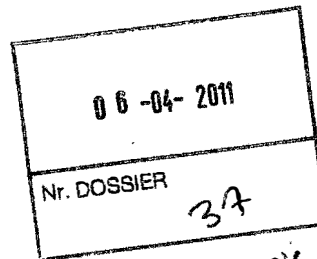

Hof van beroep
te Gent
14b Kamer

Terechzitting
van
15 februari 2011

CB3 - 15131241

ONGETEKEND AFSCHRIFT
ingevolge art. 792
gerechtelijk Wetboek
Vrij van Griffierecht
art. 280 2° R.W.B.

2010/AR/1158 in de zaak van:

GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR
van de Afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en
Monumenten en landschappen voor de provincie Antwerpen
(ROHM), met kantoren te 2018 ANTWERPEN, Lange Kievitstraat 111-113, (voorheen Copemicuslaan 1, bus B9)
appellant,

hebbende als raadsman mr. CLAES Johan, advocaat te 2550 KONTICH, Mechelsesteenweg 160

tegen:

l. Zelfstandige,
wonende te JABBEKE,
WOONSTKEUZE doende bij gerechtsdeurwaarder
met kantoren te
geïntimeerde,

hebbende als raadsman mr. DELACOURT Luc, advocaat te 8000 BRUGGE, Hamiltonpark 20

Wijst het Hof volgend arrest:

Het Hof nam kennis van de op en 23 februari 2010 door de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Brugge verleende beschikking, waartegen appellant, met zijn op 23 april 2010 betekende akte van hoger beroep, tijdig en op regelmatige wijze hoger beroep heeft ingesteld.

De partijen werden gehoord in openbare terechtzitting en de neergelegde conclusies en stukken werden ingezien.

Artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd in acht genomen.

I. VOORGAANDEN.

1. Geïntimeerde was samen met zijn echtgenote eigenaar van een bungalow, gelegen te . Deze bungalow bevond zich op de aan de palende aan de Geïntimeerde voerde in 1974 werken uit aan de bungalow zonder uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen.

Bij vonnis van 12 juni 1975 werd geïntimeerde door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor deze stedbouwkundige inbreuken veroordeeld tot een effectieve geldboete van 100 BEF en tot het herstel van de plaats in zijn oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 8 maanden, te rekenen vanaf de uitspraak van het vonnis. Tevens werd de gemachtigde ambtenaar of het College van Burgemeester en Schepenen gemachtigd om bij gebreke aan uitvoering door geïntimeerde, van ambtswege in de uitvoering van het vonnis te voorzien.

Geïntimeerde stelde geen hoger beroep in tegen dit vonnis dat vijftien dagen na de uitspraak, hetzij op 26 juni 1975 in kracht van gewijsde is getreden.

2. Meer dan 30 jaar na de uitspraak, meer bepaald op 14 februari 2006, gaat appellant over tot de betekening van het vonnis aan geïntimeerde met bevel om over te gaan tot uitvoering.

Aan geïntimeerde wordt het bevel gegeven om overeenkomstig de beschikkingen van het vonnis van 12 juni 1975 over te gaan tot afbraak van het houten zomerhuis, inclusief bodemplaat en funderingen, de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein en het herstel van de bodem in zijn oorspronkelijke staat.

Bij brief van 17 mei 2006 wordt geïntimeerde er door de gerechtsdeurwaarder op verzoek van appellant op gewezen dat hij gehouden is appellant in kennis te stellen van de uitvoering van de opgelegde herstelmaatregel en de kosten van de procedure te vereffenen.

Op 12 januari 2007 laat appellant een herhaald bevel betekenen aan geïntimeerde tot het betalen van de kosten, begroot op

382,92 EUR en gaat hij over tot het leggen van uitvoerend beslag op een vrachtwagen Citroën met nummerplaat

3. Bij brief van 7 mei 2007 van zijn raadsman tekent geïntimeerde bezwaar aan tegen de uitvoering van het vonnis van 12 juni 1975, voert hij aan sedert jaren geen eigenaar meer te zijn van de woning die hij verkocht heeft en betwist hij de actualiteit van de titel.

Bij brief van 6 september 2007 repliceert appelland dat de verkoop van het onroerend goed hem niet kan worden tegengeworpen en dat geïntimeerde gehouden blijft om de herstelmaatregel uit te voeren.

Bij brief van 28 november 2007 maakt de raadsman van geïntimeerde aan appelland het ontwerp van dagvaarding over die hij zal betekenen om het executiegeschil voor te leggen aan de beslagrechter en vraagt hij zich af of het werkelijk nodig is zijn cliënt verder op kosten te jagen voor de uitvoering van een vonnis dat al meer dan 30 jaar werd uitgesproken m.b.t. een onroerend goed, door zijn cliënt reeds in 1984 verkocht. Bij brief van 4 februari 2008 dringt de raadsman van geïntimeerde aan om het standpunt van appelland te vernemen.

Bij antwoordbrief van 12 februari 2008 stelt appelland dat het vonnis tijdig werd betekend zodat de titel niet verjaard is en de uitvoering nog steeds kan plaatsvinden en dat er geen sprake is van rechtsmisbruik of rechtsverwerking.

Bij exploit van 24 juni 2008 laat appelland andermaal de uitgifte betekenen van het vonnis van 12 juni 1975 samen met een herhaald bevel om de hoofdveroordeling van dit vonnis uit te voeren en de mededeling dat bij gebreke hieraan de gemachtigde overheid zich het recht voorbehoudt om conform de beschikkingen van het vonnis en de bepalingen van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de werken uit te voeren in de plaats van geïntimeerde en op diens kosten.

Op 28 januari 2009 vraagt appelland via haar gerechtsdeurwaarder de betaling van de kosten en dreigt hij over te gaan tot gedwongen uitvoering.

Bij exploit van 21 april 2009 vraagt appelland opnieuw de betaling van de nog verschuldigde kosten, begroot op 165,91 EUR.

Op 16 september 2009 laat appellant een herhaald bevel betekenen tot het betalen van de openstaande kosten, begroot op 467,99 EUR, en laat hij opnieuw uitvoerend beslag leggen op voornoemde lichte vrachtwagen.

4. Bij exploit van 6 oktober 2009 tekent geïntimeerde verzet aan tegen de akte van betekening-bevel van 14 februari 2006 en de daaropvolgende uitvoeringshandelingen, meer bepaald het uitvoerend roerend beslag dd.12 januari 2007, het exploit van herhaald bevel dd.21 april 2009 en het uitvoerend roerend beslag dd.16 september 2009.

Hij vroeg meer bepaald:

- te zeggen voor recht dat de betekening van het vonnis van 12 juni 1975 met bevel op datum van 14.02.2006 gebeurde krachtens een niet langer actuele titel en dus manifest laattijdig en onwettig is geschied;
- te zeggen voor recht dat de daaropvolgende uitvoeringsdaden eveneens onwettig zijn en de kosten daarvan door geïntimeerde niet verschuldigd, in het bijzonder de betekening van het vonnis op 14.02.2006, het proces-verbaal van uitvoerend roerend beslag dd.12.01.2007, het exploit van bevel tot betalen dd.21.04.2009 en het proces-verbaal van uitvoerend roerend beslag dd.16.09.2009;
- de opheffing van de beslagen op roerend goed dd.12.01.2007 en 16.09.2009 te bevelen onder verbeurte van een dwangsom van 2.500,00 EUR per dag vertraging na verloop van 5 dagen na de betekening van de tussen te komen beschikking;
- terugbetaling te bevelen van de som van 180,76 EUR te verhogen met de wettelijke rente daarop vanaf datum van betaling, hetzij vanaf 19.03.2007 tot aan de algehele betaling;
- appellant te veroordelen tot het betalen aan hem van een schadevergoeding van 1.250,00 EUR wegens tergende uitvoering met de gerechtelijke intresten tot aan de dag van de algehele betaling;
- appellant te veroordelen tot de kosten van het geding, met inbegrip van de verhoogde rechtsplegingsvergoeding begroot op 2.500,00 EUR gelet op het kennelijk onredelijke van de situatie.

Het verzet werd toelaatbaar en gegrond verklaard bij de thans voor dit Hof bestreden beschikking. De eerste rechter oordeelde dat geïntimeerde zich terecht beriep op de termijn van artikel 2262 B.W. om de zakelijke rechtsvordering uit het vonnis van 12 juni 1975 na dertig jaar verjaard te zien. Het bevel van 14 februari

2006 en de daaropvolgende uitvoeringsdaden werden opgeheven onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 EUR per dag vertraging na verloop van 5 dagen na betekening van de beschikking en beperkt tot een totaal van 5.000,00 EUR. Het meer gevorderde en de tegeneis in schadevergoeding wegens tergende en roekeloze uitvoering werden ongegrond verklaard. Tevens verklaarde de eerste rechter zich onbevoegd om te oordelen omtrent de vordering van geïntimeerde tot terugbetaling van de som van 180,76 EUR, te verhogen met de rente vanaf 19 maart 2007.

5. Appellant vraagt in hoger beroep de vernietiging van de bestreden beschikking en opnieuw recht doende, de vordering van geïntimeerde ongegrond te verklaren met veroordeling van geïntimeerde tot de kosten van het geding in beide aanleggen.

Geïntimeerde vraagt desgevallend na het stellen van een prejudiciële vraag, waarbij moet onderzocht worden of de bepaling van artikel 153,5^e lid CRO (thans art.6.1.41, §1, laatste lid VCRO) geen inbreuk betekent op de federale verjaringswetgeving dd.10.06.1998, de vordering van appellant af te wijzen als ongegrond en zijn vordering integraal gegrond te verklaren, zoals in eerste aanleg gesteld en aldus:

- te zeggen voor recht dat de betekening van het vonnis van 12 juni 1975 met bijgaand bevel op datum van 14 februari 2006 gebeurde krachtens een niet langer actuele titel en dus manifest laattijdig en onwettig is geschied;
- te zeggen voor recht dat de daaropvolgende uitvoeringsdaden onwettig zijn en de kosten daarvan door geïntimeerde niet verschuldigd, inzonderheid wat betreft de betekening van het vonnis dd.14 februari 2006, het proces-verbaal van uitvoerend roerend beslag dd.12 januari 2007, het exploit van bevel tot betalen dd.21 april 2009 en het proces-verbaal van uitvoerend roerend beslag dd.16.09.2009;
- de opheffing van de beslagen op roerend goed dd.12 januari 2007 en 16 september 2009 te bevelen onder verbeurte van een dwangsom van 2.500,00 per dag vertraging na verloop van 5 dagen na betekening van de tussen te komen beschikking;
- terugbetaling te bevelen van de som van 180,76 EUR, te verhogen met de wettelijke intresten daarop van datum van betaling, hetzij vanaf 19 maart 2007 tot aan de algehele betaling;
- appellant te horen veroordelen tot het betalen van een schadevergoeding van 1.250,00 EUR, te verhogen met de gerechtelijke intrest tot aan de dag van de algehele betaling;

- appellant te veroordelen tot de kosten van het geding in hoger beroep, nader begroot.

Geïntimeerde stelt bijgevolg incidenteel beroep in voor zover zijn verzet door de eerste rechter werd afgewezen, wat betreft het bedrag van de gevorderde dwangsom, de terugbetaling van de betaalde sommen en de schadevergoeding wegens tergende uitvoering.

Meer in het bijzonder stelt geïntimeerde dat de ten uitvoer gelegde titel niet langer actueel was op het ogenblik van de betekening, dat appellant niet de vereiste hoedanigheid had om de titel ten uitvoer te leggen, minstens dat er sprake is van rechtsverwerking.

II. Beoordeling

A. Wat betreft de gegrondheid van het hoofdberoep

6. Het geschil tussen partijen betreft de vraag wat het precieze aanvangspunt en duur is van de verjaringstermijn van het recht van appellant om over te gaan tot gedwongen uitvoering van de herstelmaatregel, opgelegd bij het vonnis van 12 juni 1975, en of deze verjaringstermijn op het tijdstip van de betekening van het vonnis met bevel tot uitvoering, te weten 14 februari 2006, al dan niet verjaard was.

In tegenstelling tot wat geïntimeerde opwerpt, beschikt appellant over de vereiste hoedanigheid om over te gaan tot uitvoering van de actio judicati, omdat hij de rechtsopvolger is van de gemachtigde ambtenaar, in wiens voordeel de titel werd uitgesproken.

7. Appellant stelt dat de actio judicati niet verjaard is en dat zowel onder het gemene recht, als ingevolge de toepassing van artikel 153,5^o lid van het DRO (nu art.6.1.46, laatste lid VCRO) het aanvangspunt van de verjaringstermijn van de actio judicati samenvalt met het einde van de door de rechter toegestane termijn voor vrijwillig herstel. Hij werpt op dat de termijn van 8 maanden voor vrijwillig herstel is ingegaan bij het in kracht van gewijsde treden van het vonnis van 12 juni 1975, meer bepaald 10 dagen na de uitspraak ervan, hetzij op 23 juni 1975 en is verstreken op 23 februari 1976. Dit heeft voor gevolg dat de verjaringstermijn van 30 jaar volgens de oude regeling liep vanaf het verstrijken van de termijn voor vrijwillig herstel, hetzij vanaf 23 februari 1976 tot 23 februari 2006 en dat ook volgens de nieuwe

verjaringswet van 10 juni 1998 de verjaringstermijn pas is verstreken op 23 februari 2006, zodat de betekening op 14 februari 2006 tijdig is geschied en een nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar liet lopen, die pas zal verstrijken op 14 februari 2016.

Volgens geïntimeerde was de uitvoerbare titel van appellant op het tijdstip van de uitvoering niet meer actueel en de actio judicati van appellant na dertig jaar verjaard conform artikel 2262 B.W.. Aangezien de actio judicati volgens geïntimeerde een aanvang nam bij het in kracht van gewijsde treden van het vonnis na verloop van 15 dagen na de uitspraak, meer bepaald op 27 juni 1975, en de termijn verstreken is op 27 juni 2005 is de betekening op 14 februari 2006 niet tijdig geschied en zijn alle daarop gesteunde uitvoeringsdaden onwettig.

8. Rechterlijke uitspraken kunnen op heden gedurende 10 jaar vanaf de uitspraak ten uitvoer worden gelegd. De actio judicati, d.i. de rechtsvordering tot tenuitvoerlegging van een rechterlijke uitspraak, is sedert de inwerkingtreding van de nieuwe verjaringswet van 10 juni 1998 onderworpen aan een tienjarige verjaringstermijn (art.2262bis, §1 B.W.). Wat het overgangsrecht van de nieuwe verjaringswet betreft, die in onderhavig geschil van belang is gelet op de datum van de uitspraak van het vonnis (12 juni 1975), bepaalt artikel 10 van de wet van 10 juni 1998 dat de nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar - voorheen gold voor de uitvoering van rechterlijke uitspraken een verjaringstermijn van 30 jaar - slechts begint te lopen vanaf de inwerkingtreding van de nieuwe wet, d.i. op 27 juli 1998, zonder dat de totale duur meer dan 30 jaar mag bedragen. Met andere woorden, voor titels die ontstaan zijn vóór haar inwerkingtreding, zoals onderhavig vonnis van 12 juni 1975, begint de nieuwe verjaringstermijn van 10 jaar pas te lopen vanaf de datum van inwerkingtreding van de nieuwe verjaringswet (27 juli 1998) maar mag de totale duur van de termijn nooit langer zijn dan 30 jaar.

Volgens de oude verjaringsregeling bedroeg de verjaringstermijn dus 30 jaar, zodat de actio judicati, behoudens stuiting, strikt genomen zou verjaren op 12 juni 2005, hetzij 30 jaar na de datum van de uitspraak van het vonnis, en niet op 27 juni 2005 (30 jaar na het in kracht van gewijsde treden van het vonnis) zoals appellant ten onrechte voorhoudt. Aangezien volgens de overgangsregeling van de nieuwe verjaringswet van 10 juni 1998 de totale duur van de verjaringstermijn ook niet meer mag bedragen dan 30 jaar, zou de verjaringstermijn volgens deze regeling eveneens verstrijken op 12 juni 2005.

De verjaringstermijn gaat immers in principe reeds in vanaf de uitspraak (12 juni 1975) en niet vanaf het in kracht van gewijsde treden van dit vonnis, zoals appellant ten onrechte voorhoudt.

9. Wat betreft het aanvangspunt van de verjaringstermijn beroept appellant zich echter zowel op het gemene recht (art.2257 B.W.) als op artikel 153, 5^e lid van het DRO (thans artikel 6.1.46, laatste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) tot staving van zijn stelling dat de verjaring geen aanvang heeft genomen bij de uitspraak van het vonnis (12.06.1975), maar pas een aanvang heeft genomen vanaf het verstrijken van de termijn van 8 maanden, die de rechtbank in de uitspraak bepaalde voor de tenuitvoerlegging van de bevolen herstelmaatregel.

De vordering van appellant om van geïntimeerde vrijwillig herstel te eisen van de plaats in haar oorspronkelijke toestand, en desgevallend - bij gebreke aan vrijwillig herstel - zelf van ambtswege tot herstel over te gaan - is onmiddellijk ontstaan bij de uitspraak van het vonnis.

Overeenkomstig artikel 153, 5^e lid van het Decreet Ruimtelijke Ordening (thans artikel 6.1.46, laatste lid van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening) neemt de verjaring van de herstelmaatregel een aanvang vanaf het verstrijken van de termijn die de rechtbank, overeenkomstig artikel 149, §1, laatste lid (thans art.6.1.41, §1, laatste lid VCRO) bepaalde voor de tenuitvoerlegging ervan. Het vijfde lid werd toegevoegd aan artikel 153 DRO door artikel 9, 2° van het Decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22.08.2003).

Het decreet van 4 juni 2003 trad in werking op datum van de publicatie in het Belgisch Staatsblad (art.12 Decreet 4 juni 2003), hetzij 22 augustus 2003, en voorziet geen overgangsregeling.

Krachtens artikel 2257, derde lid van het Burgerlijk Wetboek loopt de verjaring niet ten aanzien van een schuldvordering die op een bepaalde dag vervalt, zolang die dag niet verschenen is. Het aanvangspunt van de verjaringstermijn valt bijgevolg ook krachtens het gemene recht samen met het einde van de door de rechter toegestane termijn voor vrijwillig herstel.

Het Hof stelt vast dat het verweer van appellant m.b.t. het aanvangspunt van de verjaringstermijn op grond van voornoemde bepalingen van de VCRO en het Burgerlijk Wetboek niet belet

dat de actio judicati van appelland op 14 februari 2006 verjaard was.

Immers, aangezien de rechtbank de termijn voor de tenuitvoerlegging van het vonnis heeft bepaald op 8 maanden 'vanaf heden', d.i. vanaf de dag van de uitspraak van het vonnis op 12 juni 1975 en aangezien noch de betekening van dit vonnis noch het in kracht van gewijsde treden ervan 15 dagen later (op 27 juni 1975) blijkens het vonnis vereist was om de termijn voor vrijwillig herstel van 8 maanden een aanvang te laten nemen, is de uitvoeringstermijn van 8 maanden verstreken op 12 februari 1976, zijnde 8 maanden na de uitspraak. Dit heeft voor gevolg dat de verjaringstermijn van de actio judicati van 30 jaar op 12 februari 1976 een aanvang heeft genomen om te verstrijken op 12 februari 2006 en de betekening door appelland op 14 februari 2006 niet tijdig is geschied omdat de actio judicati reeds verjaard was.

Het hoger beroep van appelland is ongegrond. De titel van appelland kon ingevolge verjaring niet meer worden uitgevoerd zodat het bevel van 14 februari 2006 en alle daarop volgende uitvoeringsdaden dienden te worden opgeheven. Appelland kon op 14 februari 2006 en daarna niet meer overgaan tot betekening met bevel tot betalen op grond van het vonnis van 12 juni 1975.

B. Wat betreft het incidenteel beroep

9. Aangezien de voor uitvoering aangewende titel niet langer actueel was op het ogenblik dat appelland overging tot betekening van het vonnis en de actio judicati op dat tijdstip reeds verjaard was, heeft de eerste rechter terecht de opheffing bevolen van alle uitvoeringshandelingen onder verbeurte van een dwangsom van 250,00 EUR per dag, beperkt tot een totaal van 5.000,00 EUR.

Gelet op art.1385ter Ger.W. kan de dwangsom pas ingaan na betekening van de beschikking van de beslagrechter, zoals thans bevestigd door dit Hof. Het Hof ziet geen aanleiding om het bedrag van de dwangsom op een hoger bedrag te bepalen, zoals gevraagd door geïntimeerde.

10. Ten onrechte verklaarde de eerste rechter zich onbevoegd om uitspraak te doen over de vordering van geïntimeerde om terugbetaling te bevelen van de som van 180,76 EUR, te verhogen met de wettelijke intresten daarop van datum van betaling, hetzij vanaf 19 maart 2007 tot aan de algehele betaling.

Nu vaststaat dat de betaling van deze sommen betrekking hebben op uitvoeringshandelingen, die op verzoek van appelland ten onrechte werden verricht op grond van een titel, die zijn uitvoerbare actualiteit had verloren, en die bij de bestreden beschikking terecht werden opgeheven, kon appelland niet overgaan tot gedwongen invordering van deze gelden en dienen deze door appelland aan geïntimeerde te worden terugbetaald, meer intresten vanaf de dag van betaling (19 maart 2007) tot aan de dag van de algehele betaling.

De betaling geschiedde naar aanleiding van het uitvoerend roerend beslag op 12 januari 2007, dat werd gelegd op verzoek van appelland ter invordering van de kosten die gemaakt werden naar aanleiding van de betekening van 14 februari 2006. Onder dreiging van een openbare verkoop van de in beslag genomen vrachtwagen, heeft geïntimeerde de betaling van 180,76 EUR verricht op 19 maart 2007. Dit bedrag dient te worden terugbetaald, meer wettelijke rente.

11. Geïntimeerde vraagt opnieuw dat appelland zou veroordeeld worden tot betaling van een schadevergoeding van 1.250,00 EUR wegens pertinent laattijdige en onwettige, tergende en roekeloze uitvoering.

Aangezien geïntimeerde krachtens het vonnis dd.12 juni 1975 de plicht had om over te gaan tot herstel binnen een termijn van 8 maanden vanaf de uitspraak (12 juni 1975-12 februari 1976) en aangezien appelland ingevolge artikel 2262 B.W., zoals gewijzigd bij de verjaringswet van 10 juni 1998, en rekening houdend met de bepalingen van het D.R.O. het recht had om over te gaan tot ambtshalve uitvoering van het vonnis gedurende een periode van 30 jaar, ingaand bij het verstrijken van de hersteltermijn op 12 februari 1976, is de betekening van het exploit met bevel op 14 februari 2006 geschied amper twee dagen na het verstrijken van de verjaringstermijn.

Deze betekening kan niet worden beschouwd als tergend en roekeloos.

De vordering tot schadevergoeding is ongegrond.

C. Wat betreft de kosten

12. Aangezien het hoger beroep ongegrond wordt verklaard, dient appellant in te staan voor de kosten van het geding, aan de zijde van geïntimeerde begroot op 1.200,00 EUR rechtsplegingsvergoeding.

In tegenstelling tot geïntimeerde, meent het Hof dat er geen sprake is van een kennelijk onredelijke situatie omdat appellant meer dan 30 jaar heeft gewacht om over te gaan tot betekening van het vonnis.

Gelet op de lange 30-jarige verjaringstermijn voor het uitvoeren van een rechterlijke beslissing, waaraan het vonnis van 12 juni 1975 ingevolge artikel 2262 B.W., zelfs na de inwerkingtreding van de nieuwe verjaringswet van 10 juni 1998 onderworpen was, en rekening houdend met het feit dat deze termijn amper twee dagen eerder was verstreken, kan het initiatief van appellant tot gedwongen uitvoering op 14 februari 2006 niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

OM DEZE REDENEN HET HOF

Verklaart het hoger beroep toelaatbaar, doch ongegrond;

Verklaart het incidenteel hoger beroep toelaatbaar en ten dele gegrond, in de mate zoals hierna bepaald;

Bevestigt de bestreden beschikking in hoger beroep, behoudens voor zover de eerste rechter zich onbevoegd verklaarde om uitspraak te doen over de vordering tot terugbetaling van de som van 180,76 EUR;

Beveelt de terugbetaling door appellant aan geïntimeerde van de som van 180,76 EUR, vermeerderd met de wettelijke rente daarop vanaf de datum van betaling, hetzij vanaf 19 maart 2007 tot aan de algehele betaling;

Wijst het meer gevorderde af als ongegrond;

Veroordeelt appellant tot de kosten van het geding, aan zijn zijde niet nader te begroten en aan de zijde van geïntimeerde begroot op 1.200,00 EUR rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting van het Hof van beroep te Gent, **VEERTIENDE bis KAMER**, zitting houdende in burgerlijke zaken, van **15 februari 2011**

Aanwezig:

Karen Broeckx, Raadsheer wn. Voorzitter

Carine Sonnevile, griffier

C. Sonnevile

Rep. 2011/ 1147

K. Broeckx

Aangeboden op 17 FEB. 2011
Niet te registreren;

177/1:

Anja WILLEMS

Ea. inspecteur a.i.

